

stellige, have det i deres Haand at bestemme, paa hvad Maade Trangen kan afhjælpes, og hvor stor Understøttelsen i det givne Tilfælde bør være, og er der enkelte Steder, hvor de kommunale Raad have vist sig modvillige over for Loven, er det min Overbevisning, at ved de Sogneraadsvale, der ere komne efter, har man bestræbt sig for mere og mere til de kommunale Raad at vælge Mænd, der ogsaa i den Henseende ville røgte deres Hverv og udføre Loven forpaaflig. Jeg vil derfor paa de kommunale Raads Begne neblægge en Indsigelse imod, at man her paastaar, at det har vist sig at være en Hovedmangel ved Loven, at det ikke er bestemt, hvor stor Understøttelsen skal være, som man tildeleer i hvert enkelt Tilfælde. Jeg betragter dette som en Mistillid til de kommunale Raad, en Mistillid, som de slet ikke fortjene. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er fremdraget af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (B. Holm) om, hvorvidt man bør tildele de alderdomsforsørgelsesberettigede mindre Understøttelser, naar de opholde sig hos deres Børn, vil jeg sige, at der sympatiserer jeg fuldt ud med det ærede Medlem. Jeg vil finde det urigtigt, hvis man i nogen Kommune stiller sig saaledes, at man som Hovedregel giver en større Understøttelse, naar vedkommende opholde sig hos fremmede, end naar de opholde sig hjemme hos deres Børn, der have overtaget Ejendommen efter dem. I de Kommuner, hvor jeg er kendt og har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med, hvorledes dette Spørgsmaal tages, har jeg gjort den Erfaring, at man bestræber sig af al Magt for at holde de vedkommende i deres Hjem, hvor de have levet deres Tid, i de Hjem, hvor de have arbejdet, de Hjem, som de have overladt til deres Børn. Det er den menneskeligste Behandlingsmaade og det naturligste Forhold, at de kunne saa Lov til at bo hos deres Børn til deres sidste Stund, fordi det dog er en Selvfølge, at som Regel kunne de vente den bedste og kærligste Pleje, hvis de kunne blive i Hjemmet. Jeg vilde kalde det inhumant, om noget Sogneraad, for at spare et Par Kroner aarlig, vilde fraregne noget af den tildelte Alderdomsunderstøttelse, fordi vedkommende opholdt sig hos deres Børn. Jeg vilde være tilbøjelig til at gaa den modsatte Vej, og jeg vil rette den Opfordring til den højtærede Indenrigsminister, at han, for saa vidt disse Forhold komme til at foreligge i Form af Klager, vil fortolke Loven saa human som muligt ogsaa i den Retning og opfordre Kommunerne til at

lade de gamle i deres Hjem nyde den Alderdomsunderstøttelse, der rettelig tilkommer dem efter Sogneraadets Skøn over, hvad der i hvert enkelt Tilfælde bør være Normen for Understøttelsen.

J. Sage: Jeg kunde ganske vist ikke vente at faa et meget skyldigere Svar af den højtærede Minister end det, jeg fik, og for saa vidt er jeg ikke bleven stuffet, ihvorvel Svaret jo ikke lovede meget, men det er mig tilstrækkeligt, at jeg har fremdraget Spørgsmaalet. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, der bør fremdrages, saa tit der overhovedet er Lejlighed dertil, og det er der jo virkelig her i Anledning af dette Forslag. Det kan jo ikke blive anderledes, end at Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften og Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelsen ogsaa i en anden Form end den, der her er foreslaet, idelig og idelig vil komme frem paa den ene eller paa den anden Maade. Og med den Agitation, der har fundet Sted, og som jeg af mange Grunde meget godt kan forstaa, imod Fordyrelsen af, som man har kaldt det „den fattige Mands Snaps“, anser jeg det for aldeles nødvendigt, hvis man skal komme til en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, at man saa vælger et populært Formaal for Anvendelsen af denne Afgift. Det er jo ikke nogen ringe Afgift, der er Tale om, det maa virkelig blive en kløffeligg Afgift, og det kan ikke nægtes, at det maadeholdne Forbrug vil blive bestattet sammen med det umaadeholdne — jeg haaber, at den højtærede Formand vil tillade mig at omtale det, skønt jeg jo sjermer mig noget fra den foreliggende Sag; jeg skal snart være færdig — og derfor vil det være nødvendigt, at der opstilles Agitationsformaal af en Bestaffenhed, som den store Befolkning baade kan bedømme og sætte Pris paa. Derfor skal jeg tillade mig, saa tit der er Anledning dertil, at minde om, at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, men i Forening med en populær og forstandig Anvendelse af den, i Virkeligheden er et af de vigtigste Spørgsmaal, der foreligger. Og naar den højtærede Minister ikke kan udtale sig anderledes, end han har gjort, er jeg i hvert Fald overbevist om fuldtændig at have hans Sympati i den Retning, jeg her har tilladt mig at nævne, maaste ikke i Detaillerne, men i den Retning, at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften og en Indskrænkning af det umaadeholdne Forbrug af Brændevin — maaste ved en Indskrænkning af Udsalgsstedernes Antal eller paa hvilken Maade, det nu kan ske — er blevet en national Nødvendighed.